

Sygnatura akt II K 579/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Sokółce w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Januszkiewicz

Protokolant Anna Kiszło

w obecności Prokuratora -

po rozpoznaniu dnia 26 listopada 2014 roku sprawy **W. G. (1)**

urodzonego (...)

w D.

syna S.

oskarżonego o to, że: w dniu 28 marca 2014r. ok. godz. 12.50 na ul. (...) w D. B.. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem S. (...) o nr rej. (...) z prędkością ok. 84 km/h przekroczył prędkość dopuszczalną dla terenu zabudowanego, wskutek czego spowodował na drodze sytuację niebezpieczną i na skrzyżowaniu z ulicą (...) nie był w stanie uniknąć zderzenia z wyjeżdżającym z tej podporządkowanej ulicy rowerzystą S. K. (1), który wskutek wypadku doznał urazów głowy, klatki piersiowej oraz jamy brzusznej i miednicy, skutkujących niewydolnością krążeniowo-oddechową, wskutek której zmarł

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

orzeka

I. Oskarżonego W. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to, na mocy art. 177 § 2 kk, skazuje go na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 4 (cztery) lat;

III. Na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, poza pojazdami do prowadzenia których wymagane są kategorie C, C+E i T, na okres 2 (dwa) lat;

IV. Na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu właściwemu starostwu powiatowemu prawa jazdy;

V. Zasądza od oskarżonego W. G. (1) kwotę 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w części, w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych.

Sygnatura akt II K 579/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2014 roku około godziny 12,50 W. G. (1) jechał swoim samochodem marki S. (...) nr rej. (...) ul. (...) w D.. Ulica (...) była droga z pierwszeństwem przejazdu w stosunku do ulicy (...). Będąc na wysokości skrzyżowania tej ulicy z ulicą (...) z prawej strony samochodu W. G. wyjechał rowerzysta – S. K. (1), który miał zamiar pokonać to skrzyżowanie i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu samochodowi. Widząc rowerzystę W. G. starał się uniknąć zderzenia i zjechał na lewy pas. Z powodu nadmiernej prędkości nie udało mu się uciec od uderzenia w rowerzystę, do którego doszło w okolicy osi jezdni. W chwili uderzenia samochód W. G. jechał z prędkością ok. 84 km/h, w miejscu gdzie administracyjnie dozwoloną była prędkość 50 km/h. rowerzysta S. K. został odrzucony o kilka metrów i leżał na jezdni. Po zatrzymaniu samochodu W. G. podbiegł do pokrzywdzonego i wezwał karetkę pogotowia.

S. K. wskutek wypadku doznał urazów głowy, klatki piersiowej oraz jamy brzusznej i miednicy, skutkujących niewydolnością krążeniowo-oddechową i z powodu tych obrażeń w dniu 2 kwietnia 2014 roku zmarł.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatkę urzędową (k. 1), protokół użycia alkometru (k. 4), protokół pobrania krwi wraz z ekspertyzą (k. 28-29), protokół oględzin miejsca wypadku (k. 9-10), protokół oględzin pojazdu (k. 11-12, 13-14), sprawozdanie z oględzin zwłok wraz z opinią (k. 32-35), materiał poglądowy i szkic sytuacyjny (k. 39-44), opinię biegłego z zakresu wypadków drogowych (k. 47-56), zeznania świadka R. K. (k. 22v-23) i D. G. (k. 26v), wyjaśnienia oskarżonego (k. 71).

Przesłuchany w charakterze podejrzanego W. G. (1) początkowo nie przyznał się do winy i odmówił składania, zaś na kolejnym przesłuchaniu przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd zważył, co następuje:

Wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przez niego zarzuczonego mu czynu nie budziły żadnych wątpliwości.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w sprawie niniejszej brak było sporu co do faktu spowodowania przez oskarżonego samego wypadku drogowego, w wyniku którego zginął pokrzywdzony. Całość materiału dowodowego wskazuje na to, że to oskarżony spowodował wypadek oraz obrażenia ciała u pokrzywdzonego. Sąd nie miał kłopotów zarówno z ustaleniem stanu faktycznego w tej mierze, gdyż wszelkie dowody prowadziły do jednorodnych wniosków.

W tym miejscu można wymienić, że o winie oskarżonego wskazują następujące dowody, które sąd uznał za wiarygodne: notatkę urzędową (k. 1), protokół użycia alkometru (k. 4), protokół pobrania krwi wraz z ekspertyzą (k. 28-29), protokół oględzin miejsca wypadku (k. 9-10), protokół oględzin pojazdu (k. 11-12, 13-14), sprawozdanie z oględzin zwłok wraz z opinią (k. 32-35), materiał poglądowy i szkic sytuacyjny (k. 39-44), opinię biegłego z zakresu wypadków drogowych (k. 47-56), zeznania świadka R. K. (k. 22v-23) i D. G. (k. 26v), wyjaśnienia oskarżonego (k. 71).

Dowody te bez żadnych wątpliwości ukazały rzeczywisty przebieg wydarzeń, uderzenie w pokrzywdzonego podróżującego rowerem i jednocześnie nie pozwoliły na odrębną interpretację tych faktów.

Ocena sposobu jazdy oskarżonego, stanu technicznego jak i zachowania się pokrzywdzonego została w sposób fachowy przedstawiona w opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych. Sąd uznał tę opinię za wiarygodną, specjalista w sposób właściwy wskazał na mankamenty w technice jazdy oskarżonego i pokrzywdzonego należycie uzasadnił swoje stanowisko.

W sprawie została też sporządzona opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, który określił charakter doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń oraz ustalił, w jaki sposób mogły powstać, wskazał na najbardziej prawdopodobną przyczynę zgonu. Opinii tej sąd dał wiarę, uznając ją za wiarygodny dowód w sprawie. Opinia cechująca się wysokim stopniem profesjonalizmu, wnioski w niej zawarte są racjonalnie uzasadnione, a sposób rozumowania biegłego możliwy do oceny przez sąd. Dlatego też, mając na uwadze opisane powyżej dowody, nie było wątpliwości przy uznaniu, że śmierć pokrzywdzonego nastąpiła w wyniku obrażeń ciała, których doznał w wyniku wypadku z dnia 28 marca 2014 roku.

Drugie wyjaśnienia oskarżonego również zasługiwały w tym zakresie na uwzględnienie jako wiarygodny dowód, gdyż zbieżne są z całym pozostałym materiałem dowodowym. Z kolei wyjaśnień pierwszych, kiedy jedynie nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień sąd nie uznał za wiarygodne, zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę cały materiał dowodowy opisany powyżej jak również druga wersję wyjaśnień samego oskarżonego.

Reasumując, oskarżony W. G. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona występkę z art. 177 § 2 kk, a mianowicie umyślnie naruszy zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym – przekroczył dozwoloną prędkość – i uderzył w wyjeżdżający z drogi podporządkowanej rower, którym jechał pokrzywdzony S. K. (1). W wyniku zderzenia pojazdów pokrzywdzony doznał obrażeń opisanych w zarzucie, które następnie skutkowały jego zgonem w dniu 2 kwietnia 2014 roku.

Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Do okoliczności obciążających sąd zaliczył:

- tragiczne skutki, jakie poczynił oskarżony;
- złamanie podstawowej zasady regulującej ruch drogowy – znaczne przekroczenie dopuszczalnej i jak się okazało bezpiecznej prędkości.

Z kolei na korzyść oskarżonego sąd zaliczył:

- dotychczasową niekaralność oskarżonego;
- prowadzenie przez oskarżonego normalnego ustabilizowanego trybu życia;
- przyczynienie się pokrzywdzonego, który również złamał podstawową regułę ruchu drogowego – nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi oskarżonego.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz kierując się dyrektywami wymiaru kary z art. 53 kk i następnych, sąd wymierzył oskarżonemu karę w dolnej ustawowej wysokości, tj. 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że wobec oskarżonego można było postawić pozytywną prognozę kryminologiczną i warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności. Za możliwością zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przemawiały następujące okoliczności: fakt wcześniejszej niekaralności oskarżonego, jego ustabilizowany tryb życia, jak również przyczynienie się pokrzywdzonego do wypadku

Stąd też sąd orzekł, że czteroletni okres warunkowego zawieszenia wykonania kary będzie wystarczający do sprawdzenia, czy postawiona niniejszym orzeczeniem pozytywna prognoza okazała się słuszna czy nie.

Z uwagi na popełnienie przez oskarżonego czynu, za który orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest fakultatywne, sąd orzekł ten zakaz w wymiarze 2 lat, obejmując nim wszelkie pojazdy mechaniczne poza tymi, do których kierowania wymagane są kategorie C, C+E i T. Pamiętać trzeba, że oskarżony złamał zasadniczą regułę bezpiecznego udziału w ruchu drogowym – bezpieczną prędkość. Dodatkowo przekroczenie to było wysokie jak na teren zabudowany (o 34 km/h). Przy określeniu długości środka karnego sąd musiał pamiętać, o skali naruszeń przepisów prawa o ruchu drogowym oraz o szczególnie wysokim niebezpieczeństwie, jakie wiąże się z udziałem oskarżonego w ruchu drogowym. Sąd wyłączył spod zakazu kategorie C, C+E i T, by nadmiernie nie utrudniać oskarżonemu zdobywania środków na utrzymanie siebie i rodziny.

Jednocześnie sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu właściwemu starostwu prawa jazdy.

Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa część kosztów sądowych poniesionych przez Skarb Państwa – 2500 zł. Sąd uznał, że orzekanie całości kosztów sądowych byłoby nadmiernie obciążające dla oskarżonego, gdyż ich suma okazała się wysoka.